

ת"ד 7160/05/16 - מדינת ישראל נגד שימא חאג' יחיא

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 7160-05-16 מדינת ישראל נ' חאג' יחיא
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שימא חאג' יחיא

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשמת אשר בפניי מואשמת כי ביום 3.11.15 בשעה 7:40 לערך נהגה ברכב מסוג ביואיך בכביש 5 מכיוון מזרח למערב (להלן: "הדרך").

באותה שעה נסע בשול הדרך מימין ובכיוון נסיעת הנאשמת אופנוע נהוג בידי ערן אלבז(להלן: "המעורב").

נטען כי הנאשמת סטתה ימינה מכיוון נסיעתה לשול הדרך מבלי שהבחינה באופנוע מבעוד מועד ופגעה במעורב.

כתוצאה מהתאונה ניזוקו שני כלי הרכב והמעורב נחבל חבלה של ממש: שברים בגפיים, שברים באגן, שברים מרובים בצלעות, קרע בטחול.

הוראות החיקוק המיוחסות לנאשם:

1. סטייה מנתיב נסיעה - עבירה על תקנה 40 א 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

2. התנהגות הגורמת נזק - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

3. עבירה שגרמה לחבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

4. נהיגה בחוסר זהירות - עבירה על תקנה 21 ג לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

אין מחלוקת בין הצדדים ביחס לעובדות המתארות בכתב האישום וכי קודם לתאונה בין הנאשמת למעורב, התרחשה תאונה קודמת בדרך, כאשר משאית פגעה מאחור בצד שמאל ברכבה של הנאשמת, הנאשמת אף מודה כי בעקבות

התאונה עם המשאית היא סטתה עם רכבה מהדרך לשול באופן אלכסוני וישר ואז האופנוע שעל פי דברי המעורב נסע במהירות של כ-70-80 קמ"ש פגע ברכבה. הנאשמת אף לא חולקת על תוצאות התאונה.

לטענת התביעה מבדיקת הבוחן עולה כי שדה ראייה די והותר לנאשמת לראות את המעורב וכאמור אין מחלוקת לעניין כיווני הנסיעה ובכך שהנאשמת פגעה ברוכב האופנוע כשהוא היה בשול, כעולה מחקירתה במשטרה, לאחר התאונה עם המשאית הנאשמת הייתה נסערת וייתכן וזה מה שגרם לה לא לראות את רוכב האופנוע.

לפיכך יש להרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

לטענת ב"כ הנאשמת העדים אישרו את הסיפור שמספרת הנאשמת.

אין מחלוקת כי קודם לתאונה עם המעורב, משאית פגעה ברכבה של הנאשמת ואחרי התאונה הנאשמת נסעה לשוליים, אין אף מחלוקת גדולה איך הנאשמת נסעה לשוליים. הנאשמת אמנם נסעה בדרך אלכסונית עד שהגיעה לשוליים אך ציינה כי הסתכלה טוב,

הנאשמת ניסתה לבדוק ימינה שמאלה, ואז המעורב שלא היה צריך לנסוע בשול הדרך, פגע ברכבה במהירות של 80 קמ"ש.

לטענת ב"כ הנאשמת התנהלותו של המעורב אשר נסע בשול הדרך במהירות של יותר מ-80 קמ"ש, היא הסיבה היחידה לתאונה, הנאשמת לא צפתה את נסיעת המעורב בשול, אשר היה אסור לו לנסוע שם לעומת הנאשמת שבעקבות התאונה עם המשאית היה מותר לה לרדת לשול הדרך.

לפיכך יש לזכות את הנאשמת.

דין

כאמור אין מחלוקת בין הצדדים ביחס לעובדות המתארות בכתב האישום וכי קודם לתאונה בין הנאשמת למעורב.

בעדות המעורב למשטרה ביום 9.11.15 אשר הוגשה בהסכמה נטען כי הוא נסע בשול הדרך, עם אורת דלוקים במהירות של כ-70-80 קמ"ש בגלל עומס תנועה שהיה בדרך, ולפתע רכב אשר לא אותת יצא מהדרך לשול, לדבריו הוא בלם, אך הרכב היה קרוב מאוד אליו וכל מה שזוכר שצעק ואז היה בום.

בעדותו של העד אברהם דה פז שניתנה במשטרה נטען כי משאית פגעה ברכבה של הנאשמת בצד ימין ואז הנאשמת ירדה בצורה חדה לשול מבלי לאותת וכשירדה לשול הדרך פגעה באופנוע.

בסרטון ממצלמת מע"צ הממוקמת על כביש 5 מערבית למקום התאונה ניתן לראות את רכבה של הנאשמת הנמצא בנתיב השני מימין מתחיל בסטייה חדה ימינה, עובר נתיב נסיעה אחד ואז נכנס בנסיעה רצופה וחדה לשול הדרך מבלי שהנאשמת עצרה את רכבה לפני שירדה לשול, רכבה של הנאשמת נראה חוסם את השול ואז נראה האופנוע מגיע על

השול ופוגע ברכבה של הנאשמת.

בוחן התנועה אלון ליפקוביץ ערך שני ניסויי שדה ראיה, האחד כאשר הוא יושב בכסא הנהג ברכבה של הנאשמת, והשני כאשר הנאשמת יושבת בכסא הנהג. לפיהם עולה שכאשר הרכב נמצא במקביל לשול הימני, במקום בו הנאשמת הצביעה כי ממנו ירדה לשול, הבחין הבוחן הן במראה הפנימית והן במראה הימנית בהולך רגל ממרחק של 141.20 מ' ואילו הנאשמת הבחינה בו ממרחק של 135.70 מ'.

מסקנת הבוחן בדו"ח הבוחן הינה כי הנאשמת שנסעה בנתיב השני מימין בדרך סטתה ימינה תוך שהיא חוצה את הנתיב הימני וממשיכה ונכנסת לשול הדרך תוך שהיא חוסמת את דרכו של המעורב שנסע על השול ובלם בלימת חירום ואז החליק ופגעה ברכבה של הנאשמת.

הבוחן מצוין כי לא נמצא כשל תשתיתי או מכאני בכלי הרכב ובשדה הראייה שיכול היה לגרום לתאונה.

בעדותו בביהמ"ש צוין הבוחן כי מהירות המעורב איננה רלוונטית מאחר ועוד לפני שהנאשמת ירדה לשול המעורב כבר היה קרוב אליה, ואם הייתה יורדת בצורה מתונה ולא חדה ומסתכלת במראה הייתה מבחינה במעורב.

הנאשמת בעדותה במשטרה מיום 3.11.15 טענה כי נסעה בדרך בנתיב השני מימין, כאשר משאית פגעה בה בצד ימין מאחור, היא רצתה לרדת לשול ולכן אותתה ימינה הסתכלה במראה הפנימית והימנית וכאשר ראתה שהדרך ריקה ירדה במהירות איטית לכיוון השול ולפני שנעצרה על השול הרגישה שמשהו פוגע בה מאחור.

לדבריה הראות הייתה טובה ולא היה דבר שהפריע לה לראות ואף יכלה לראות לרחוק, אך לא יכולה להסביר מדוע לא ראתה את האופנוע, אולי בגלל הפחד מהתאונה עם המשאית.

בעדותה השנייה במשטרה מיום 9.11.15 ציינה הנאשמת כי ראתה במראות הרכב שהנתיב הימני פנוי ואז הגיעה לשול הסתכלה במראות וכשראתה שהשול פנוי ירדה לשול הדרך.

בתגובה לשאלת החוקר מדוע לא הבחינה באופנוע למרות שבסרטון בו זיהתה הנאשמת את עצמה, רואים כי לפני שהנאשמת עברה לשול היא איננה עוצרת וכי מניסוי שדה הראיה היה ניתן לראות למרחק של 135.70 מ', השיבה הנאשמת כי היא הסתכלה וכנראה בגלל שפחדה מהמשאית שפגעה בה והייתה בהלם לא הבחינה באופנוע.

בעדותה בביהמ"ש סיפרה הנאשמת כי נהגה ברכב ופתאום משאית מצד שמאל פגעה בה מאחור, היא אותתה, הסתכלה והשתלבה לנתיב הימני, אחר כך הסתכלה ולא ראתה משהו ויצאה לשול ולפני שנעצרה הרגישה שמישהו פגע בה מאחור, עד הבום לא ראתה את האופנוע אולי משהו חסם את הראייה או שהוא בא במהירות.

בחקירתה הנגדית בתגובה לשאלה איך לא הבחינה במעורב למרות שמהסרטון ומהראיות שהוגשו כי היא ירדה ישר את שני הנתיבים בצורה חדה, וכי בניסוי שדה הראיה הצליחה לראות 137 מטר אחורה כך שגם אם המעורב סע מהר הייתה

צריכה לראות אותו, הסבירה הנאשמת כי הסתכלה טוב , אותה ניסתה לרדת בזהירות. רכב בנתיב הימני עצר ואז ירדה ואז ירדה לשול, אך לא ראתה את המעורב, אולי משהו חסם את הדרך או שיכול להיות שמרוב לחץ לא שמה לב.

עיקר טענת הנאשמת , היא כי הנאשמת אשר בדין ירדה לשול, הסתכלה לפני שירדה לשול אך לא ראתה את האופנוע וכי היא לא צפתה את נסיעת המעורב בשול אשר לא היה צריך לנסוע בשול הדרך במהירות של יותר מ80 קמ"ש, ואשר התנהגותו היא אשר גרמה לתאונה לפיכך יש לזכות את הנאשמת.

מעדות עד הראיה אברהם דה פז עולה כי נאשמת ירדה בצורה חדה לשול, עדות זו נתמכת אף בסרט שצולם ע"י מצלמת מע"צ.

גרסתה של הנאשמת לפיה לאחר שעברה לנתיב הימני וטרם ירדה לשול עצרה, הסתכלה ורק אז ירדה לשול, איננה מתיישבת עם הראיות האובייקטיביות של העד הניטראלי ושל הסרט ולפיכך אני דוחה את גרסתה.

בתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה נקבע:

"(ג) לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך."

(ההדגשות לא במקור א.ו.).

ובתקנה 40 (א) לתקנות התעבורה בעניין סטיה מנתיב נסיעה נקבע:

"לא יסטה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון".

ניסוי שדה הראיה שערך הבוחן בשיתוף הנאשמת אשר לא חלקה על תוצאותיו קבעו כי לנאשמת היה שרה ראייה של 135.70 מ' לפחות, אם הנאשמת הייתה אכן עוצרת טרם ירידתה לשול, הייתה חייבת להבחין במעורב המתקרב על השול, וזאת אף אם נניח לטובתה כי המעורב נהג במהירות הגבוהה ממהירות בה טען שכנס של 70-80 קמ"ש.

לפיכך בכך שהנאשמת אשר סטתה מנתיב נסיעתה באופן ישיר לשול הדרך מבלי לעצור, להסתכל ולבחון את מצב הדרך והשול, לא הבחינה במעורב אשר הגיע מצד ימין עד רגע האימפקט בכך רשלנותה.

יש לציין כי גם אם היתה מתקבלת גרסת הנאשמת בדבר מעבר הדרגתי מנתיב לנתיב (וגירסה זו איננה מתקבלת כאמור לאור המימצאים מהשטח המלמדים על מעבר חד ובאלכסון) - עדיין הרי היתה קיימת חובה לנאשמת לשים לב לתנועה ולנקוט זהירות בטרם המעברים שביצעה מנתיב לנתיב, ומכאן אחריותה בין כך ובין כך.

אף הנאשמת הן בעדותה במשטרה והן בעדותה בביהמ"ש לא יכלה להסביר מדוע לא הבחינה במעורב המתקרב על שול הדרך, הסברה היחיד לעניין הוא שכנראה בלל הלחץ עקב התאונה הקודמת עם המשאית לא הבחינה המעורב.

אף אם אניח לטובתה של הנאשמת כי אכן הייתה בלחץ ובהתרגשות עקב התאונה, אינה בכך כדי להפחית מאחריותה ולהכשיר נסיעת הנאשמת ללא תשומת לב מספקת לאפשרות של עצירה נוחה ובטוחה וללא הבחנה בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ולאפשר סטיית הנאשמת מנתיב נסיעתה כאשר הסטייה עלולה לגרום להפרעה או לסיכון.

לעניין מהירות נסיעתו של המעורב, הסנגור העלה בסיכומיו טענה לפיה המעורב נסע במהירות מופרזת, ולכן לא הצליחה הנאשמת להבחין מבעוד מועד באופנוע של המעורב. לא מצאתי בתיק כל ראיה כי מהירות נסיעתו של המעורב, הייתה מהירות שאינה עולה על הקבוע בחוק.

מבקשני הסנגור לקבוע כי מקום שלא ידוע מהירות נסיעתו של המעורב וייתכן כי נסע במהירות מופרזת אי אפשר ליחס אחריות לנאשמת. דעתי שונה. אין בידינו נתונים מה היה מרחקו של הרוכב מן הנאשם שעה שהנאשם בחר לחסום נתיב נהיגתו. לפיכך כפי תקנות התעבורה שצוטטו לעיל, אין הכרח בחישוב אלא "המעשה" נבחן עפ"י סופו דהיינו - יש לבחון אם הנאשם יצר הפרעה או סיכון בנתיב התקדמות המעורב.

יש לומר כי אין די בסטייה מהדרך בהיתר, אלא יש לבחון הסטייה על כל שלביה עד להשלמתה.

אף אם הייתה הנאשמת עוצרת קודם סטייתה לשול הדרך, בכך אין די כדי הכשרת מלוא הסטייה תוך הפרעה וסיכון עוברי הדרך וסביבתו.

באשר אין בידי לקבוע, כי בשעת סטייתה של הנאשמת היה המעורב רחוק די הצורך במידה שהכשירה סטייה, וכאמור אף לדברי הנאשמת הראות הייתה טובה ולא היה דבר שהפריע לה לראות ואף יכלה לראות לרחוק, דבר אשר אף נבדק בניסוי שדה הראייה שערך הבוחן.

אף אם הייתה מוכחת בפני טענתה של הנאשמת בדבר מהירות מופרזת של המעורב, אין בכך כדי להקטין את חובתה של הנאשמת לסטות מהדרך מבלי ליצור הפרעה או סיכון.

כאמור לעיל לא מצאתי מקום בראיות אשר הונחו לפניי לממצא עובדתי בדבר מהירות מופרזת.

הריני קובעת כי הנאשמת סטתה ימינה מכיוון נסיעתה לשול הדרך מבלי שהבחינה באופנוע מבעוד מועד וכי סטייתה של

הנאשמת לשול הדרך יצרה חסימה בנתיב התקדמותו של המעורב ובכך גם להפרעה וסיכון בדרך.

הריני קובעת כי אין לקבל את גרסתה של הנאשמת לפיה עצרה טרם סטייתה לשול וכי הסתכלה ובחנה את הדרך טרם סטייתה לשול.

הריני קובעת כי בראיות אשר הונחו בפניי ד"י כדי להוכיח הנטען בכתב האישום.

סוף דבר, הריני מרשיעה את הנאשמת בכל המיוחס לה בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשע"ט, 22 נובמבר 2018, במעמד הצדדים